

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 16:43 | 16:57 | 16:47 | 17:01

מוצאי שבת 17:57 | 17:59 | 17:57 | 18:00

רבינו תם 18:37 | 18:33 | 18:34 | 18:37

משכיל לדוד

התחברות נשמת ישראל לצדיקי הדור

ועל פי זה נראה לבאר שכאשר הקב"ה פונה למשה ואומר לו לצוות לישראל "ויקחו לי תרומה", הכוונה היא לתורה הקדושה הנרמזת בתוך המילה התרומה דהיינו 'תורה' - 'מ', שבהיות והעולם יכול לעמוד על מתכונתו רק בכוח התורה, לפיכך ציוה הקב"ה לבניו שילמדו את התורה הקדושה ויביאו אותה לפניו, ובזמן שעם ישראל עמלים בתורה ויגעים בה הקב"ה ממחר להשרות את שכינתו ביניהם וכך נמצא שהרווח כולו של עם ישראל.

וכיצד יגיעו עם ישראל לידי דבקות בתורה ובה' יתברך - על ידי הבאת השמן למשה רבנו, ומשמעות הדברים שהמילה שמן היא מלשון המילה נשמה, ומשמע שעל עם ישראל להביא את נשמתם למשה רבנו ולכל שאר הצדיקים, וכך על ידי התחברות נשמתם לצדיקים תעשה היא כשמן זית זך כתית למאור, שבו מדליקים את המנורה שהיא סמל התורה.

ועתה מובן מדוע נאמר בתחילה "ויקחו לי תרומה", ואילו אחר כך נאמר "ויקחו אליך שמן זית זך", שבכדי להביא תרומה לה' שהיא התורה הקדושה צריך בראש ובראשונה לקרב את הנשמה אל הצדיקים וכך על ידי התחברות והתקשרות לצדיקים האדם נעשה כלי קיבול ראוי לתורה והיא יכולה לשכון בתוכו, ובזמן שהתורה שוכנת בתוך נשמתו של האדם, אזי הקב"ה אף הוא ממחר להשרות את שכינתו בתוכו, וכך יוצא שהאדם הרוויח בכפלים, גם התורה שוכנת בקרבו וגם הקב"ה בא להשרות את שכינתו בתוך גופו, כפי הנאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" ודרשו חז"ל (עי' נפה"ח א, ד בהג"ה) בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, דהיינו בתוך תוכו של כל יהודי מעם ישראל.

וכלל יש לנו לדעת שההתקשרות לצדיקים ולימוד ממעשיהם הוא בבחינת ספר מוסר חי בעבור האדם, שכאשר יתבונן האדם באורחות חייו של הצדיק יגיע הוא לידי תיקון ושיפור מעשיו מתוך שיחשוב בליבו - מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי ורבותי. ומשום כך אני מקפיד לקרוא סיפורי צדיקים ככל האפשר, היות ואני חש באופן מוחשי ביותר כיצד בכוח סיפורי צדיקים אלו לעורר את האדם לתשובה ולגרום לו לתקן את מעשיו הרעים.

כמו כן פרשה זו מלמדת אותנו עד כמה צריך האדם לשאוף לנהוג במידתו של הקב"ה שהיא מידת 'שלי' - שלך. וזהו קל וחומר, אם הקב"ה שהוא מלכו של עולם ואדון הארץ העניק את התורה לבניו למרות שהיתה חביבה עליו כבת יחידה, קל וחומר שעלינו מוטלת החובה לנהוג במידה זו ולתת משלנו למען הזולת. וכיצד נגיע לרכוש מידה נעלה ומיוחדת זו? על ידי שנתבונן במעשי הצדיקים המקפידים לתת מהונם וכוחם למען כלל הציבור.

"ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך

כתית למאור להעלות נר תמיד". (שמות כ, ב)

הקב"ה פונה למשה רבנו ואומר לו לצוות לבני ישראל להביא אליו שמן זית זך כתית למאור, דהיינו את הטיפה הראשונה היוצאת מן הזית, שהיא הטיפה המשובחת ביותר ומשום כך ראויה היא להדלקת המנורה. הנה מציינו שהקב"ה אומר למשה "ויקחו אליך שמן זית זך", ולשון זו תמוהה וקשה להבנה; הרי השמן היה בעבור המנורה המצויה בבית המקדש ומשמע שזוהי תרומה עבור בית המקדש של הקב"ה, ואם כן מדוע נאמר "ויקחו אליך" לכאורה נראה שהיה צריך להיכתב "ויקחו לי שמן זית".

וביותר קשה שהרי בפרשת תרומה שבה נצטוו עם ישראל לתרום מרכושם וממונם למען הקמת המשכן כתוב "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה". ואם כן יש להבין מה ההבדל בין התרומה הראשונה למשכן, לבין התרומה השנייה שבה נצטוו ישראל לתרום שמן זית זך, שלכאורה שתי תרומות אלו היו בעבור המשכן. ואם כן יש לבאר מדוע בתרומה הראשונה נאמר "ויקחו לי", ואילו בתרומה השנייה שהיא תרומת השמן למנורה נאמר "ויקחו אליך".

ונראה לבאר על פי הידוע שהקב"ה בטרם ברא את העולם היה יושב ומשתעשע עם התורה הקדושה, וגם כשרא את העולם זה היה על פי התורה, כנאמר - אסתכל באוריתא וברא עלמא (זהר ב. קסא:), ומשמע שהתורה היא הבסיס והיסוד לקיומו של העולם ועל פיה העולם נוסד ונברא. חז"ל אומרים שלקב"ה היה כביכול קשה מאוד להיפרד מן התורה ולהביאה לעם ישראל, אך מכיוון שראה שהעולם אינו יכול לעמוד על תילו ללא התורה הקדושה ולצורך קיומו יש להגות בתורה יומם ולילה, לפיכך העניק את התורה לעם ישראל וציוה עליהם ללומדה ולשומרה כבבת עיניהם.

ועל קושי זה של הקב"ה, כביכול, להיפרד מעל התורה ממשלים חז"ל משל למלך שהיתה לו בת יחידה אותה היה מטפח ועימה היה משתעשע במשך שנים רבות, משבגרה הבת והגיעה זמנה להינשא חשש המלך להיפרד מעליה בשל גודל אהבתו אותה, לפיכך אמר שרק החתן שיסכים לבנות לו חדר בתוך ביתו שבו יוכל להתגורר וכך יראה את בתו - יזכה לקבל את בתו היחידה והמיוחדת. ואכן נמצא החתן שהסכים לתנאי זה והוא בנה חדר בביתו בשביל שהמלך יתגורר בו, וכך יכול היה המלך להיות עם בתו ככל אשר חפץ ליבו. וביאור משל זה שהקב"ה הינו מלך מלכי המלכים ויש לו את התורה הקדושה היקרה כבת יחידה, ובהיות שידע הקב"ה שעליו להיפרד מהתורה ולהורידה לארץ, שהרי שהעולם אינו יכול להתקיים ללא התורה, לפיכך חיפש חתן לתורתו, שיהיה מוכן לקבל את התורה ללא סייג, ללומדה ולשומרה ועם זאת להקים לקב"ה מקום קטן שבו יוכל לרכז את שכינתו ולהימצא סמוך ונראה לתורה הקדושה, והוא שאמר הכתוב (שמות כה, ח) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

העלון מוקדש לעילוי נשמות: הרב יונה סלומון בן חוה ז"ל הרב אפרים אלוש ז"ל

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"אתה בן אדם". (יחזקאל מ"ג)

הקשר לפרשה:

בהפטרה מסופר על חנוכת המזבח ושבעת ימי המילואים, נבואתו של יחזקאל על הבית השני, וזה מענין הפרשה שבה נצטוו משה על על ענין שבעת ימי המילואים.

"אתה בן אדם הגד את בית ישראל את הבית ויכלמו מעוונותיהם ומדדו את תבנית". (יחזקאל מג.)

ציוה לו שיגיד להם שראה את הבית בנוי ומשוכלל ועומד נכון לפני ה', רק שעוונותיהם מעכבים. ולכן יכלמו מעוונותיהם וימירו לשוב בתשובה ואז יתראה בית העתיד בכבודו ויתקיים בהם שימדדו את תכנית הבית.

וגם רצה לומר כי בצורת הבית ובפרטי עניניו יש רמזים רוחניים הרומזים על הנהגת ה' ההשגיית הפלאית הבלתי תלוי בסדר העולם הטבעי, רק בהנהגת בית הנפש לבנותו ולשכללו כדוגמת הבית הגדול והעלאת נפש החיים אל האלקים אל שיחול במ בקודש.

(מראה יחזקאל')

"שבעת ימים תעשה שער חטאת ליום". (יחזקאל מג. כה)

יש לפרש בדרך רמז ומוסר, כי הנה 'שבעת ימים' מרמזים על שבעים שנות חיי האדם בעולם הזה, שמוטלת עליו חובה לתקן את מעשיו ולחזור בתשובה, כדי שיגיע ליום הדין הגדול והנורא לאחר אריכות ימים ושנים כשהוא טהור ונקי מכל עוונותיו.

וזהו שאומר הכתוב "שבעת ימים תעשה שער חטאת". בשבעים שנות חיי האדם בעולם הזה, הוא צריך לעשות "שער חטאת" דהיינו לכפר על כל עוונותיו וחטאותיו. וכל זה בכדי שיגיע "ליום" - ליום הגדול והנורא, כשהוא טהור ונקי מכל עוונותיו.

(תורת הפרשה')

במסילה נעלה

הרבה שלוחים למקום

ימים ספורים לאחר המכירה הפומבית פגשת את היהודי.

בשונה מהפעמים הקודמות בהן ראיתי אותו בוכה ועצוב - פניו הפיקו בפגישתנו זו שמחה עצומה, ומיד הבנתי שזכה לישועה ונחלץ באורח נס מצרתו. לפיכך שאלתי אותו על הנס שקרה לו והוא סיפר בהתרגשות:

"בבוקר של היום בו אמורה הייתה להיות המכירה הפומבית יצאתי למקום המכירה ונשאתי תפילה חמה לקב"ה: 'ריבוננו של עולם, יהי רצון שלא יבוא איש לקנות את הבית'. אך כשהגעתי למקום המכירה גיליתי לתדהמתי הגדולה שהאולם מלא וגדוש מפה לפה, והבנתי שאנשים רבים חפצים לרכוש את ביתי.

יאוש גדול אחז בי ובראש מורכן ונפש שבורה פניתי לשבת בצד האולם ליד עורך הדין שלי, המלווה אותי כבר למעלה משנה בכל קשיי. כך המתנתי לראות איך מכריזים על ביתי הפרטי כמוצע למכירה באופן פומבי.

לפתע פנה אלי עורך הדין ואמר: 'דע לך שכל הלילה לא עצמתי עין בגללך. הרהורים קשים עלו בי כיצד מסוגל אני לראות אותך בצערך מבלי לנסות להתאמץ עוד ולסייע לך, ולבסוף החלטתי להלוות לך את סכום הכסף העצום שאתה זקוק לו - סך ארבע מאות אלף יורו, וזאת למרות שאתה כבר חייב לי עשרים וחמישה אלף יורו כשכר טרחה על עבודתי בשבילך'.

עורך הדין שלי סיים את דבריו, הוציא מכיסו המחאה מוכנה בה נרשם מלוא הסכום לו הייתי זקוק, ומסרה לידי.

הייתי המום, רגעים ארוכים לא הצלחתי לזוז מרוב התרגשות ומתדהמה אל מול מעשהו המיוחד של עורך הדין. אולם הוא לא נתן לי זמן רב להתרגש, וזרז אותי למסור את המחאה לפקיד האחראי על המכירה, וכך בסופו של דבר נותר ביתי בידי'.

מוסר השכל עצום כצידו של מעשה נפלא זה, שהבוטח בה' בלב שלם ומאמין בזכויות הצדיקים ומבטל עצמו בפניהם - זוכה ונעשים לו ניסים גלויים למעלה מדרך הטבע. שכן על פי דרך הטבע נראה היה כי ללא ספק עומד היהודי להפסיד את ביתו במכירה הפומבית, ורק ניסי שמים הם שסייעו לו שהבית יישאר ברשותו.

באחד הימים הגיע לפני יהודי עשיר שירד מנכסיו, ופרש בפני את צרתו הגדולה שפקדה אותו: עקב המצב הכלכלי הקשה השורר בעולם - כמו רבים מעשירי תבל הוא הפסיד הון רב, אולם צרתו גדולה הרבה מעבר לכך, משום שזמן מועט לפני נפילתו הכלכלית הוא קנה בית חדש, מתוך שהסתמך על רכושו הרב לצורך פרישת התשלומים.

"מובן שכיום אין באפשרותי לעמוד בהחזרי המשכנתא שנטלתי על עצמי בזמן רכישת הבית, לפני המשבר הכלכלי, אמר היהודי, והמשיך - חובות עצומים ומשכנתא בסכום ענק של ארבע מאות אלף יורו רובצים כעת על כתפי, ולאחר התראות חוזרות ונשנות שקיבלתי מן הבנק כיון שלא עמדתי בתשלום החובות - נידון ענייני בבית המשפט, שם הוחלט למכור את ביתי במכירה פומבית, במטרה לכסות באופן זה את חובי הגדול'.

כך סיפר היהודי, ובכה בכייה גדולה על ביתו שילקח ממנו ויימכר במכירה הפומבית, אם לא יצליח לגייס את הסכום העצום בתוך כמה ימים.

צער גדול פשט בלבי כשמעתי על צרתו, שכן ביתו של אדם זהו מבצרו, והנה מבצר זה עתיד להילקח ממנו שלא מרצונו בשל חוסר אונים ואוזלת יד.

על כן ניסיתי לעודדו ואמרתי לו: 'הרי אמרו חכמינו (ברכות י'): 'אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל יתייאש מן הרחמים', על כן אל לך ליפול בזרועות הייאוש התפלל לה' ואל תפסיק להתחנן אליו מעומק לבך. גם אני ארבה בתפילותי עבורך שזכויות אבותי הקדושים תִּגְנְנָה בעדך וישועתך תצמח במהרה'.

אחר כך המשכתי וחיזקתי את לבו באמונה בה' יתברך, וכשנפרד ממני היהודי הבחנתי שהרגשה טובה ממלאת את לבו.

יום לפני המכירה הפומבית התקשר אלי שוב היהודי בבכייה מרה ואמר שנתר יום אחד בלבד עד למכירת הבית, ואין הוא רואה כל ישועה שקרובה לבוא. אך אני השבתי לו: "הן עוד היום גדול ושלוחים רבים למקום. תבטח בקב"ה ואל תפחד, דע שהקב"ה רב להושיע ולא תקצר ידו מלסייע גם לך'.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

לראות את הטוב

אם אותו מעשה שסיפר היה יכול להתפרש לזכות או לחובה, ופירשו המספר לגנאי וקיבל ממנו השומע גנאי זה, עוברים על מצות 'בצדק תשפוט עמיתך', שזהו ציווי מהתורה לדון את חברינו לכף זכות.

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

חכמת הלב נארגת בפנימיותו של הבגד

הקב"ה מצוה את משה לחפש אנשים בעלי חכמה בינה ודעת ולמנותם על תפירת והכנת בגדי הכהונה לאהרן הכהן. ונתעוררתי לשאול מה שייך חכמה בינה ודעת לענין אריגת בגדים, הרי כל אומן בקי במלאכתו ואין צורך שיהיה בעל חכמה יתירה מעבר לתחום בו הוא נדרש להתמצאות. וכבר ראינו אנשים פשוטי עם שלא ניחנו בבינה יתירה ולמרות כן הוציאו יצירות פאר מתחת ידם. ואם כן יש להבין מה המשמעות הטמונה בציוויו של ה' למשה לתור אחר חכמי לב ורק אותם למנות על עשיית בגדי הכהונה.

ונראה להשיב שבמעילו של אהרן הכהן היו פעמונים, שמלבד תפקידם להודיע לבני ישראל על מצבו של הכהן הגדול כשהוא בתוך קודש הקודשים, שאם פסק צלצולם עליהם לבדוק אחר מצבו ולוודא את שלומו, יחד עם זאת תפקידם היה להזכיר לכהן עצמו לפני מי הוא עומד ולשם מי הוא עובד בבית המקדש. שצלצול הפעמונים היה כקול אזהרה תמידי לכהן שיהיה במלאכתו ויזדקק במעשיו בשל החשיבות היתירה והזהירות הנדרשת לעבודת קודש זו. כמו כן נאמר (תהלים טז, ח) "שויתי ה' לנגדי תמיד", וכן נאמר (עיי' ברכות כח:) "דע לפני מי אתה עומד". ומשמע שעל האדם כל ימיו לזכור את ה' אלוקיו ולהקפיד בהתנהגותו כאילו הוא עומד לפני מלך, ואם מפני מלך בשר ודם הכל יראים ומפחדים, מפני מלך מלכי המלכים על אחת כמה וכמה.

וביאור הדברים שציווה ה' את משה למנות חכמי לב על מלאכת תפירת בגדי הכהונה, היות ומלבד התפירה הפיזית של הבגדים יש להם לתופרים להיות ספוגים ביראת שמים על מנת שאותה אמונה ויראת שמים הנטועה בקרבם תעבור גם לבגדים אותם הם מוציאים מתחת ידם, וכך הבגדים יעזרו לכהן להתעלות בעבודת ה' ולהקפיד ביתר שאת במלאכת המקדש. והיינו שלבגדים לא היתה רק מטרה של כיסוי הגוף לבדו, שהרי אם כך היה מספיק בשנים או שלושה בגדים. אך ריבוי בגדי הכהונה מעיד על תפקידם הנוסף, והוא - העצמת יראת השמים בקרב הכהן והזכרתו באופן תמידי לפני מי הוא עומד. וכן יש להוסיף שהתורה הקדושה הכניסה בתוך בגדי הכהנים קדושה וטהרה בעצם זה שכתבה עליהם בתורה.

ולכך יש צורך באומנים בעלי מלאכה אשר הם חכמים נבונים ויודעי ה', שהמידות התרומיות והנעלות בהם הם הצטיינו יספגו ויעברו אל הבגדים אותם הם תופרים, ועל ידי כך יעזרו לכהן בעבודת הקודש לבל תצא חלילה תקלה ומכשלה תחת ידו.

וראיתי מובא על החוזה מלובלין זיע"א, שהציגו לפניו ספר פירוש על התורה ובקשוהו לכתוב ולהביע את הסכמתו לספר. החוזה מלובלין עיין מספר רגעים בספר ולאחר מכן הניחו בצד מבלי שיכתוב עליו את הסכמתו. כששאלוהו הסובבים לפשר הדבר, השיב להם שאמנם הספר מלא וגדוש בתורה אך נטול יראת שמים, וזאת משום שכותב הספר היה בעל חכמה והבנה בתורה, אך ללא יראת ה' ויצירתו וכתב ידו מעידים על כך. וחש החוזה מלובלין שאין הוא מסוגל לכתוב הסכמה לכזה ספר, שהרי כבר הודיענו דוד המלך (תהלים קיא, י) "ראשית חכמה יראת ה'", ומשמע שללא יראת שמים אין קיום לחכמת התורה.

כמו כן מובא על ספרו של בעל התניא זיע"א שהוצג בפניו הקדוש רבי אלימלך מליז'אנסק זיע"א, וכשראה הקדוש רבי אלימלך את הספר טען שספר אינו זקוק לכל הסכמה נוספת, היות והספר ספוג ביראת שמים והדבר ניכר בכל שורה ושורה הכתובה בספר.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"וידעו כי אני ה' א-להיהם אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לשכני בתוכם אני ה' א-להיהם". (כט. מו)

טעם שכפל לומר ב' פעמים "אני ה' א-להיהם", אולי שנתכוון לרבות אפילו בזמן שאין שכינתו בתוכנו הוא ה' אלהינו לו אנחנו. או ירצה על זה הדרך, בידיעתם ובהכרתם הדבר כאומרו בתחלה וידעו וגו' בזה יהיו ראויים ליקרות שמי עליהם, לומר ה' אלהיהם, אבל זולת זה יפרקו עול ויהיו לאלהים אחרים ב"מ.

מן המעיין

"ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפד ומעיל". (כח. ד)

לכאורה היה משמע שהתורה מפרטת ומונה את כל בגדי הכהן הגדול, אולם למעשה לא נמנו כאן מכנסי הכהן והציץ שעל מצחו. ומה הטעם לכך?

ביאר זאת רבי יהודה בירגודו זצ"ל ממקנס;

רשימה זו אינה מפרטת אלא את "הבגדים", אותם בגדי קדש שהיה הכהן הגדול עוטה לכבוד ולתפארת. ולפיכך הציץ אינו נזכר כאן, לפי שאינו נכלל בכלל 'בגד' שאינו אלא מין תכשיט.

והמכנסיים, שעיקר מהותם הוא לכסות בשר ערוה, ואינם עשויים לכבוד ולתפארת, לא נזכרו ברשימת בגדי הכבוד שעשה משה לאהרן הכהן.

"וזאת אהרן ואת בניו תקריב אל פתח אהל מועד

ורחצת אותם במים". (כט. ד)

פעם אחת, בשבת פרשת תצוה, אחר קריאת התורה במנינו של הגאון רבי יצחק זאב מבריסק זצ"ל, העלה הרב שאלה באזני מקורביו:

מה עוד היה בחצר המשכן, מלבד שורת הדברים הנזכרים במקרא?

מקוה - השיב הרב כלאחר יד, שכך קראנו בפרשה שציווה הקב"ה למשה להקריב את אהרן ואת בניו אל פתח אהל מועד "ורחצת אותם במים", ופירש רש"י: "זו טבילת הגוף".

הרי לנו אפוא שבחצר המשכן היה מקוה טהרה.

"והקטיר עליו אהרן קטרת סמים". (ל. ז)

המילה "סמים" מלמדת על לשון רבים, בעוד שהקטורת שהיה מקטיר אהרן היה מעשה יחיד בפני עצמו וכך גם משמע מלשון הכתוב שנקט 'קטורת' לשון יחיד, ומודע אפוא המילה 'סמים' נזכרה בלשון רבים?

בספר "בני שלמה", מטעים זאת רבי שלמה אמסלם זצ"ל, לפי שיש בקטורת סם החיים וסם המיתה;

סם החיים, שהרי הקטורת עוצרת את המגיפה כדבר שנאמר "ויתן את הקטרת ויכפר על העם". סם המיתה, שעל ידו מתו שני בני אהרן; נדב ואביהוא, ומאתים וחמישים איש מקטירי הקטורת בפרשת קורח.

נמצא שבקטורת זו ישנם שני סמים, סם החיים וסם המיתה. ומכאן גם שמה בלשון רבים 'סמים'.

מסילות לאמונה

פרקים במסילות ישרים וארחות צדיקים

בשטר של 5 ליש"ט, ואומר ליהודי הנדהם 'הנה העודף על 10 הליש"ט שקבלתי ממך אתמול'...

עכשיו תפס היהודי אומץ, ושאל את השודד שניצב לידו בפתח בית המדרש: 'אני רוצה שתסביר לי את התהפוכות שאירעו לך; אתמול רצית לשדוד אותי ולקחת את כל כספי, אחר כך הסתפקת ב- 10 ליש"ט, ועכשיו אתה עוד מחזיר לי עודף?'...

'אני בן 27, אמר השודד, ועד אתמול לא שמעתי אף פעם שאני אדם טוב, לא שמעתי שאני עושה רושם כאחד שיש לו תכונות חיוביות. אתה האדם הראשון בעולם שאמרת לי את הדברים הללו, וההרגשה שלי היתה שבאמת התכוונת למה שאתה אומר, ולא אמרת את המחמאות הללו רק כדי להרוויח את כספי. הגישה שלך שבתה את ליבי, עד שהחלטתי שלא מגיע לך שאגזול את כספי. לכן, אתמול הסתפקתי בשטר בן 10 ליש"ט, ולאחר שקניתי מה שהייתי צריך לקנות, ונשאר לי עודף, באתי להשיב לך גם את זה'...

כדאי שאת דברי התשובה של אותו האיש מלונדון, נחזיר היטב אל נבכי לבנו לפני שנשוחח בפעם הבאה עם ילדינו או תלמידינו על מעשיהם השליליים. המחמאה שהועברה כאן ברגע של רגעי פחד ואימה, נאמרה בשום שכל ובטוב דעת. המחמאה שנגעה ללבו של הזולת, הגם שמעשיו לא היו כשורה ואף רחוקים מכך, אולם מכל מקום אותה מחמאה שבאה ממקום שבו היתה צריכה להיעקב כמחאה אדירה על השוד הבלתי הוגן, המיסה את הלב מכיון שהיא באה ממקום של הערכה וכבוד הזולת, וברגע הנכון היא פעלה את פעולתה הנכונה.

נקודה למחשבה!

ממשיך ושואל: 'וכמה כסף עולים הדברים הללו? 'חמש לירות סטרלינג', השיב מנהיג קבוצת השודדים.

הוציא איש העסקים החרדי סך של 10 ליש"ט, הגיש לשודד, ואמר לו: הנה קח את הסכום הזה כפול ממה שבקשת, והניחני לנפשי... למרבה הנס, פעלו הדברים על ליבו של השודד, שלקח שטר בן 10 ליש"ט, והורה גם לשני השודדים האחרים לעזוב את היהודי לנפשו.

לקח טוב

יש להימנע מלומר לבריות יש לי לומר את זה שהוא סוד בענין זה וזה, ולבסוף אינו מגלה. דברים אלו מותחים את עצביהם ומצערם אותם.

("הזהרו בכבוד חבריהם")

למחרת מגיע היהודי שלנו לבית הכנסת שלו אזור החרדי של לונדון, וליד השער הוא מבחין, לחרדתו הגדולה, במנהיג השודדים ההוא. 'הייתי בטוח שהוא בא לכאן כדי לבטל את ה'עיסקה' שעשינו אתמול, וליטול ממני את כל הכסף', יאמר אחר כך היהודי החרדי לבני משפחתו.

אולם בתוך שניות התברר לו שהשודד בא לכאן במטרה אחרת לגמרי. הוא מנופף בידו

כבודו של הזולת והרגישות היתרה שעליה עוררנו במדור זה, מקבלים נופך מיוחד לאור המעשה הנפלא המצוטט מתוך הספר "עלינו לשבח". מעשה זה מקפל בתוכו גישה נפלאה שיש בה לקח טוב והארה מיוחדת עבורינו.

איש עסקים חרדי המתגורר בלונדון ביצע עסקה גדולה, וקיבל את שכרו במזומן. בצאתו ממקום עבודתו היו במזוודתו סך של 100,000 לירות - סטרלינג. לאחר שצעד כמה עשרות מטרים מתנפלים עליו שלשה מקומיים, ודורשים לקבל לידיהם את כל הכסף הנמצא עמו.

אנשים אלה ידעו מן הסתם על העיסקה הגדולה שביצע, עקבו אחריו ובקשו לשדוד את סכום הכסף הגדול, תוך שהם מאיימים עליו מפורשות שבאם לא ייתן את הכסף, הם יהרגו. איש העסקים 'עשה חושבים', והחליט לנסות לפתוח בשיחה עם השודדים. הוא התבונן על פניהם, וראה באחד מהם את דמות 'המנהיג' ופנה אליו ואמר לו: 'תראה אני רואה בך תכונות חיוביות מאוד, אתה נראה לי אדם טוב ונימוסי, ואפילו אינטלגנטי מאוד; תאמר לי, לשם מה אתה צריך את הכסף שלי?...

האיש נראה מופתע מעצם השאלה, אך הוא לא היסס להשיב, ואמר: 'אני זקוק לכסף כדי לקנות משקאות וחומרים אסורים!' והיהודי שלנו

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, היה כאמור תלמידו של הצדיק הקדוש רבי יעקב ביבאס זיע"א, ולאחר פטירתו ירש את מקומו. פעם אחת, רבי חיים זיע"א, שהיה בעל ריכוז גדול, הרגיש שיש לו עיכוב בעבודת ה'. כנראה דבר מה של טומאה, שמעכב אותו מלהתרכז בלימוד התורה הקדושה.

כשחש את צערו בפני ידידו רבי יהודה רוסו זצ"ל, נטלו רבי יהודה ולקחו לקברו של רבו הצדיק הקדוש רבי יעקב ביבאס זצ"ל. כשהגיעו לחלקת הקבר, יצאה מהקבר כמין יונה לבנה ונעלמה.

רבי יהודה רוסו זצ"ל, גילה את אזנו והסביר לו את פשר הדבר:

"כנראה איזה דיבוק וקליפה מנעה ממך את הריכוז בעבודת ה', כי הדיבוק נוצר מהחידושי תורה שאתה מחדש, והדיבוק רוצה להחליש את כוחך בתורה. אלא שזכות רבך עמדה לך כעת, ואותו דיבוק יצא ממך דרך קבר רבך בדמות יונה לבנה, כדי שלא תפחד".

ולמה דווקא היונה היא לבנה? ביאר זאת מו"ר שליט"א: "אפשר לומר, כפי ששמעתי מפי כ"ק הצדיק רבי מאיר פינטו זיע"א, כמה ימים לפני שנסתלק לבית עולמו, משום שכנסת ישראל נמשלה ליונה, וצבע לבן זה סימן של קדושה. וכנסת ישראל מתחברת לה' ואז היא כמו יונה נוהמת. אם כן אפשר, כשלאדם יש איזה דיבוק היונה נוהמת מפני שהאדם נחלש אז מלימוד התורה, וכשהדיבוק הולך אזי היונה לבנה. ואם לא אזי כנסת ישראל נמצאת תמיד בצער".